

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Túl a generátoron**

1. A háromszáz wattos juss

kis Ferenc

Alinda combjaiban úgy sajogtak az izmok, mint két túlforrósodott dinamókábel, miközben egymaga hajtotta a saját és a nagymamája pedálját is. Az Őrszem-3 fagyos optikája vörösen vibrált felettük, mintha csak azon tűnődne, vajon ez a hirtelen túlteljesítés büntetést vagy extra szintetikus masszaadagot érdemel-e. A kolónia szigorú napirendje nem ismert kegyelmet: aki nem teker, az nem fogyaszt, sőt, végső soron cserealkatrésszé válik a rendszerben.

– Hagyd, kislányom... – nyögte a nagymama rekedten, próbálva visszanyerni a légzését, miközben a számláló veszettül pörgött. – A régiek azt mondták, a napfény örökösei vagyunk. De szerintem a napfény lemondott az örökségéről.

– Inkább a pedálok rabszolgái, mama – morogta Alinda szorított fogakkal, miközben a wattmérő mutatója a piros zóna szélén táncolt. – Ha L656 igazat mondott a felszíni fényhez való emberi jogról, akkor a jussunk jelenleg nettó háromszáz watt óránként. És ha nem tekerem ki a belemet is, az Őrszem még ezt a nyomorult hőt is lekapcsolja a fülkénkben.

János a szomszédos padnál épp ekkor pillantott fel, arca halásápadt volt a félelemtől. Rettegett, hogy ha Alinda összeomlik a kettős terhelés alatt, mindhármukra a fagyos értékelés vár. Az Őrszem-3 azonban egyelőre csak halk berregéssel rögzítette a szokatlan kapacitásnövekedést.

2. Túl a generátoron

Nap-Imre

Az Őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhaltak a szektor nedves csatornáin felől. A feszültség, mint a sűrű gőz, lassan oszolni kezdett a tizenkettes pad körül, de Alinda combjaiban még mindig égetően tombolt a tejsav. A lány a saját és a nagymama terhelését is vitte; tüdeje sípolva kapkodta a párás, olajszagú levegőt. Mégis, amikor a kijelzőn a számláló végre stabil zöldre váltott, nem a kimerültséget érezte először, hanem egy furcsa, meleg reményáramlást.

A szomszédos sori váz felől halk, ritmikus koppanások rezegtek át. János g534-es kódú

pedáljától érkezett az üzenet: három rövid, egy hosszú ütés a kopott csővázra. Nem a kolónia megszabott üteme volt ez, hanem az ő titkos fémnyelvük. A fiú aggódó tekintete egy pillanatra találkozott Alindáéval. A lány szaggatottan bólintott, és két halk koppantással válaszolt a sarkával.

– Ne kockáztass, gyermekem – suttogta a nagymama, száraz szemeit a padlón tartva. – A szabályok védenek meg minket. A gép nem felejt.

Alinda azonban a megfeszített izmai mögött megértett valamit. Nem a napi kétezer kilojoule és a zölden villogó LED-ek teszik az embert emberré, hanem az a szándék, hogy átvegye a terhet attól, aki gyenge; hogy a sötétben is felhangozzon egy tiltott, de igaz ritmus. Amíg szeretni tudják egymást és kiállnak a másikért, addig nem pusztá akkumulátorok a gép gyomrában.